

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Global Media, s. r. o.**, se sídlem Plzeň, Masarykova 82, zastoupené JUDr. Michalem Zsemletem, advokátem se sídlem Plzeň, Kard. Berana 8, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně**, se sídlem Plzeň, Škroupova 4, zastoupenému JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Plzeň, Modřínová 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2007, č. j. 57 Ca 116/2006 - 41,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2007, č. j. 57 Ca 116/2006 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2006, č. j. STAV/1925/06 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 4 - odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 4. 2006, sp. zn. VYST/00435/06. Tímto rozhodnutím stavební úřad vyslovil, že se žalobce dopustil protiprávního jednání uvedeného v § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tím, že užíval reklamní zařízení umístěné na pozemku p. č. 470/2 v k. ú. Lobzy, které nebylo stavebním úřadem povoleno, ani mu nebylo ohlášeno, za což žalobci uložil podle téhož ustanovení stavebního zákona pokutu ve výši 50 000 Kč.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Rozsudkem ze dne 21. 6. 2007, č. j. 22 Ca 28/2006 - 41, byla žaloba zamítnuta pro nedůvodnost.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku především odmítl tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Přestože by podle soudu bylo možné si představit podrobnější přdestření úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních norem (např. takové, jaké učinil ve vyjádření k podané žalobě a v závěrečném jednání soudu), dospěl krajský soud k závěru, že se žalovaný dostatečně vypořádal s jedinou odvolací námitkou žalobce (tvrzení, že se nejedná o reklamní zařízení), což je z odůvodnění seznatelné. Je tedy zřejmé, k jakému závěru žalovaný dospěl a jakým způsobem, tj. že se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, dle kterého se v daném případě o reklamní zařízení jedná.

Pokud jde o hlavní žalobní námitku, jejíž podstatou bylo tvrzení, že napnutá reklamní plachta na zvýšeném oplocení (realizovaném stavebníkem V. B.) není reklamním zařízením ve smyslu § 71 odst. 2 stavebního zákona, i zde krajský soud dospěl k závěru o její nedůvodnosti. Ocitoval nejprve obsáhle právní názor publikovaný v časopise Správní právo, č. 1/2004, zabývající se problematikou reklamních zařízení a na podkladě závěrů z něj plynoucích uvážil, že se v případě reklamního zařízení jedná o neurčitý právní pojem, k jehož výkladu je příslušný pouze stavební úřad. Neurčité právní pojmy přitom krajský soud, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, vyložil tak, že zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela úspěšně právně definovat a jejichž obsah bývá podmíněn časem a místem aplikace právní normy. Při aplikaci neurčitého právního pojmu se tak musí správní orgán zabývat nejen skutkovou podstatou, ale i okolnostmi případu, přičemž sám musí obsah neurčitého pojmu alespoň rámcově objasnit, aby bylo zřejmé, že posuzovanou věc lze do rámce neurčitého pojmu zařadit. Krajský soud ze znění § 71 odst. 2 stavebního zákona dovodil, že pod uvedené ustanovení spadá zařízení splňující čtyři základní znaky: zaprvé se musí jednat o informační, reklamní nebo propagační zařízení, za druhé musí být toto zařízení větší než 0,6 m², za třetí musí zařízení být umístěno na pozemku nebo stavbě a konečně musí být viditelné z veřejných prostorů. Soud se pak ztotožnil se závěrem žalovaného, ke kterému tento dospěl na základě zjištěného a v průběhu správního řízení nezpochybněného skutkového stavu, že předmětné zařízení lze charakterizovat jako reklamní zařízení ve smyslu § 71 odst. 2 stavebního zákona, neboť jsou naplněny všechny shora uvedené znaky. Současně se krajský soud vyslovil i k odkazovanému výkladovému stanovisku MMR, jehož argumentaci, že reklamní potištěné textilie přivazované na lešení či fasády nejsou reklamním zařízením, označil za neakceptovatelnou, neboť stavební úřad při naplnění právního pojmu reklamní zařízení musí zohlednit všechny charakteristické znaky, které má k dispozici, tedy i ty, které mu poskytuje stavební zákon. Ten však nestanoví, jak má být toto zařízení konstrukčně-technicky složité, což krajský soud dovozuje z § 71 odst. 5 stavebního zákona, kde jsou vymezena zařízení nevyžadující ohlášení. Z výčtu uvedeného v § 71 odst. 5 stavebního zákona nevyplývá, že by technologie upevnění na stavbě byla rozhodující při posouzení, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu § 71 odst. 2 stavebního zákona. Krajský soud k dané otázce uzavřel, že není podstatné, že účinky ohlášení drobné stavby (zvýšeného oplocení) nastaly marným uplynutím lhůty k jejímu ohlášení, není ani podstatné, v jakém okamžiku věděli stavebník (V. B.) a žalobce, že oplocení nebude sloužit

jen k ohrazení pozemku, resp. jako protihlukové opatření, ale též jako konstrukce pro reklamní zařízení. Rozhodné je, že poté, kdy byla reklamní plachta na stavbu instalována a kdy byla navíc osvětlena celá plocha zařízení, se změnil částečně účel, pro který byla stavba realizována.

K poslední žalobní námitce, týkající se nedodržení požadavků § 2 odst. 4 správního řádu, vyžadujícího, mimo jiné, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, krajský soud uvedl, že v případě řízení vedeného ve věci přestupku stavebníka zvýšeného oplocení skutečně nebyla naplněna skutková podstata přestupku podle § 105 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona, neboť se nejednalo o užívání stavby bez kolaudace. Stavebník totiž stavbu oplocení realizoval v souladu se zákonem na základě ohlášení, pro jejíž užívání není kolaudace třeba. V přezkoumávaném správním řízení (vedeném s žalobcem) se však jednalo o spáchání přestupku podle § 106 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, jehož skutkovou podstatou je užívání drobné stavby nebo informačního, reklamního a propagačního zařízení bez ohlášení nebo v rozporu s ním

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující se na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především uvedl, že celé odůvodnění žalovaného se omezuje pouze na rekapitulaci předchozího děje a na konstatování, že se v daném případě jedná o umístění reklamního zařízení na zvýšeném oplocení nad garáží stavebníka, které bylo speciálně pro tento účel vybudováno a které stavební úřad posoudil jako reklamní zařízení podle § 71 odst. 2 stavebního zákona. Není však uvedeno, jak žalovaný dospěl k tomu, že oplocení je vybudováno speciálně pro tento účel, čímž jsou naplněny všechny znaky reklamního zařízení dle stavebního zákona a jak se vypořádal se všemi námitkami žalobce v odvolání směřujícími zejména k rozporu napadeného rozhodnutí s výkladovým stanoviskem. Závěr krajského soudu, dle kterého se žalovaný s touto stěžejní odvolací námitkou vypořádal sice velmi stručným, avšak dostatečným způsobem, tak neodpovídá skutečnosti. Stěžovatel dále nesouhlasí s právním závěrem soudu v otázce posouzení předmětné PVC plachty jako jednotného a neoddělitelného celku s oplocením stavebníka a taktéž nesouhlasí, že pro posouzení, zda se jedná o reklamní zařízení dle stavebního zákona, není podstatné konstrukčně-technické řešení vyžadující montáž na stavbu nebo pozemek. Podle stěžovatele je evidentní, že ne každé zařízení, které může sloužit k reklamě nebo k propagaci, jež má plochu větší než 0,6 m² a je viditelné z veřejných prostorů, spadá do režimu stavebního zákona a je nutné jej alespoň ohlásit stavebnímu úřadu. Když si na soukromé zahradě viditelné z veřejného prostoru stěžovatel postaví stan s jakýmkoli reklamním potiskem, jistě nemusí tuto „stavbu“ na pozemku ohlašovat stavebnímu úřadu, přičemž podobných absurdních případů lze uvést celou řadu. Proto také stěžovatel argumentoval výkladovým stanoviskem, jež by mělo být chápáno jako sjednocující návod pro stavební úřady, který napomáhá naplňovat základní zásady správního řízení podle § 2 odst. 4 správního řádu, tedy obdobné rozhodování v obdobných případech. Stěžovatel trvá na tom, že se v daném případě nejedná o reklamní zařízení ve smyslu § 71 stavebního zákona a že se tedy nedopustil porušení stavebního zákona, neboť plachtu PVC na oplocení nepřivazoval, nelepil, nepřipevňoval provazy, dráty, hřebíky či

šrouby, ani neupevňoval na rámu, roštu nebo obdobné konstrukci. Na posouzení, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona, měl krajský soud pohlížet zejména s ohledem na principy stavebního zákona, který upravuje v části druhé tzv. stavebním řádem provádění staveb a jinou stavební činnost. V § 54 stavebního zákona je uvedeno, že stavby, jejich změny a udržovací práce na nich lze provádět jen podle stavebního povolení nebo na základě ohlášení stavebnímu úřadu. Žalobce nemůže souhlasit s tím, aby pouhé natažení plachty na oplocení, případně stažení plachty z něj, bylo postaveno na roveň stavební činnosti podle § 54 an. stavebního zákona. Stěžovatel nesouhlasí ani s výkladem, že natažením PVC plachty na plot se změní právní režim takové věci, neboť se z nich stává z právního hlediska jeden celek. Stěžovatel má zato, že plot zůstává stále plotem a je neoddělitelně spojen s pozemkem, zatímco plachta PVC zůstává nadále věcí movitou. Navíc má zato, že se protihluková funkce plotu natažením plachty PVC na něj ještě posílila.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci nejprve uvedl, že v případě reklamního zařízení se nemusí jednat o stavbu či věc provedenou stavební technologií. Z tohoto důvodu také není reklamní zařízení zařazeno do části druhé stavebního zákona, nýbrž do zvláštního oddílu vymezujícího jiné práce a věci než práce stavební a stavby. Proto i plachta (věc movitá), pokud je instalována na nemovitost (například oplocení), je viditelná z veřejných prostorů, má plochu větší než 0,6 m² a slouží k informování, reklamě či propagaci, může být zařízením ve smyslu oddílu pátého stavebního zákona. Byť výkladové stanovisko může být chápáno jako návod pro posouzení věci, vždy je rozhodující konkrétní případ a konkrétní situace. Příslušný stavební úřad je orgánem, který je oprávněn rozhodnout, co je zařízením ve smyslu stavebního zákona, a v daném případě rozhodl a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Oplocení sice nadále zůstává oplocením, pokud je však na něj instalováno osvětlení natažené plachty, je naprosto zřejmé, k čemu slouží, tedy jako základ pro umístění reklamního zařízení. Navíc i oplocení, stejně jako každá stavba, má svůj daný vzhled, který vyplývá z použitého materiálu a který byl stavebníkem oplocení stanoven při ohlášení či povolení oplocení. Není zcela lhostejné, z jakého materiálu je oplocení provedeno, neboť i tato charakteristika stavby je zásadním údajem pro posuzování stavebního úřadu a pro rozhodnutí, zda je stavba přípustná. Změna vzhledu či použitého materiálu představuje podle žalovaného změnu stávající stavby. Žalovaný tak je přesvědčen o správnosti a zákonnosti svého postupu a ztotožňuje se s obsahem rozsudku krajského soudu. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Již v samém úvodu kasační stížnosti, stejně jako v žalobě, vznesl stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti. Na tomto místě Nejvyšší správní soud považuje za nutné upozornit, že nepřezkoumatelností má být zatíženo napadené rozhodnutí žalovaného, a nikoli až rozsudek Krajského soudu v Plzni, neboť ten bezpochyby jako celek přezkoumatelný je, o čemž není mezi účastníky řízení sporu. Tato kasační námitka tak zjevně nesměřuje do § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nýbrž do § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., (stěžovatel ostatně též explicitně namítá nesprávné právní posouzení věci soudem, byť tuto námitku právně

nesubsumuje) a v tomto smyslu s ní také Nejvyšší správní soud naložil. Stěžejní vytýkanou vadou tedy je nesprávné posouzení právní otázky - tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, o které krajský soud uvážil tak, že rozhodnutí žalovaného, resp. odůvodnění tohoto rozhodnutí, přezkoumatelným je, neboť z něj je seznatelné, k jakému závěru žalovaný dospěl a jakým způsobem, přestože si krajský soud dokáže „představit podrobnější předeštění úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů, při výkladu právních norem a v části, kde se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, např. takové, jaké žalovaný učinil následně ve vyjádření k žalobě a v závěrečném návrhu při jednání soudu.“ Nejvyšší správní soud se tak musel zabývat otázkou, zda námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného byla krajským soudem posouzena správně a zda nemělo být napadené rozhodnutí zrušeno ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. Přitom zdejší soud dospěl k závěru, že tato stíží námitka důvodnou je.

Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny odvolací námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudek ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, zveřejněný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298 zveřejněný pod č. 1119/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, zveřejněný pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, zveřejněný pod č. 81/2004 Sb. NSS).

V návaznosti na shora popsány znaky nepřezkoumatelnosti se musel Nejvyšší správní soud zaměřit na posouzení, zda napadené rozhodnutí tyto znaky nese. Vzhledem k tomu, že odkaz na výkladové stanovisko MMR pocházel od stěžovatele, jeho pouhé parafrázování se závěrem, že posouzení povahy zařízení jako reklamního přísluší výhradně stavebnímu úřadu, jak téměř shodně uvedli stavební úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích, žalobci nijak blíže neosvětluje úvahy, jimiž byly správní orgán při rozhodování vedeny, a tudíž je nelze považovat za plnohodnotné odůvodnění. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (stejně jako ve správním rozhodnutí prvostupňovém) chybí konkrétní argumentace, proč nelze výkladové stanovisko, jehož obsah vzal stěžovatel za základ svojí argumentace, použít. Pouhé konstatování, že se stavební úřad neztotožňuje s vyjádřením stěžovatele a že výkladové stanovisko nemůže předjímat výsledek posouzení jednotlivých případů stavebními úřady, neboť jediné ty podávají výklad § 71 odst. 2 stavebního zákona, tak neobstojí. Nepodal-li tedy stavební úřad ve svém rozhodnutí dostatečné odůvodnění, jaké konkrétní atributy předmětné PVC plachty natažené na osvětleném zvýšeném protihlukovém oplocení z něj činí informační, reklamní a propagační zařízení podle shora citovaných kritérií uvedených v § 71 odst. 2 stavebního zákona, nepokusil-li se alespoň rámcově o vysvětlení neurčitého pojmu, jímž „reklamní zařízení“ bezesporu je, a omezil-li se na pouhý závěr o žalobcově jednání *in fraudem legis*, pak nelze za dostačující považovat ani odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný toliko souhlasí s tím, že: „umístění reklamního zařízení na zvýšeném oplocení nad garáží p. Beneše, které bylo speciálně pro tento účel vybudováno a stavební úřad toto posoudil

jako reklamní zařízení v režimu stavebního zákona, což mu stavební zákon umožňuje. Z takového odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami byl správní orgán při posuzování konkrétního případu veden, jak pojímá neurčitý právní pojem uvedený v § 71 odst. 2 stavebního zákona a jak je skutkový základ případu podřazen pod pojem „reklamní zařízení“. Nelze nevidět, že právě použití neurčitěho právního pojmu ve stavebním zákoně klade na stavební úřad zvýšené argumentační nároky; to vše se pak musí projevit ve formulační a logické kvalitě jím vydaného rozhodnutí. To ostatně lze vyčíst například i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73 (zveřejněném pod č. 701/2005 Sb. NSS) a nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 4. 1997, sp. zn. III. ÚS 66/97, (in Sb. n. u. US, Svazek č. 7, Usnesení č. 8, str. 357) týkajících se neurčitých právních pojmů, na něž sám krajský soud ve svém rozsudku odkazuje.

Krajský soud tak svým postupem předejmul stanovisko, jež by v první řadě měl zaujmout správní orgán sám. Odůvodnění napadeného správního rozhodnutí mělo obsahovat právně relevantní skutečnosti odůvodňující jeho výrok, zejména pak podrobný rozbor klíčového pojmu „reklamní zařízení“ a subsumpci konkrétních skutkových okolností případu pod něj. Na to však žalovaný pouhým odkazem na (zcela nedostatečné) odůvodnění prvostupňového rozhodnutí rezignoval a podrobnou analýzu ustanovení § 71 odst. 2 stavebního zákona, jmenovitě pojmu „reklamní zařízení“, plně stěžovateli přestřel teprve krajský soud. Přestože krajský soud byl zjevně veden snahou zhojit nedostatky rozhodnutí žalovaného, o čemž svědčí i výše citovaná část odůvodnění rozsudku, kde připouští nadměrnou stručnost napadeného rozhodnutí (za současného poukazu na argumentaci, kterou žalovaný doplnil ve svém vyjádření k podané žalobě), tím, že sám přistoupil k rozboru § 71 odst. 2 stavebního zákona, ve vazbě na skutkové okolnosti pod něj podřaditelné a doplněné o patřičnou právní argumentaci, *de facto* uzavřel stěžovateli cestu k tomu, aby v řízení před správním soudem polemizoval se závěry učiněnými v rozhodnutí žalovaného. Není sice absolutně vyloučeno, aby krajský soud odůvodnění správního orgánu doplnil, případně argumentaci správním orgánem přestřelenou v určitém smyslu zdokonalil a vytříbil. Je však třeba mít na paměti princip kasace, na němž je správní soudnictví vystavěno: v duchu tohoto principu to měl být žalovaný, kdo přijme závěry o tom, zda PVC plachta natažená na zvýšené osvětlené oplocení naplňuje atributy reklamního zařízení podle § 71 odst. 2 stavebního zákona a jakým způsobem) a krajský soud měl jeho úvahu pouze verifikovat nebo vyvrátit. V obdobném duchu judikoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99 (dostupný z: <http://www.nalus.usoud.cz>).

Krajský soud tudíž pochybil, když napadené rozhodnutí nezrušil a nevrátil jej žalovanému k dalšímu řízení pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen ani případným podrobnějším rozбором právní problematiky, učiněným ale až ve vyjádření k podané žalobě, byla-li jednou z námitek právě i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58. Dostupný z: <http://www.nssoud.cz>).

Na tomto místě Nejvyšší správní soud *obiter dictum* dodává, že žalovaný by se měl v novém řízení náležitě a věcně vypořádat s výkladovým stanoviskem MMR. Nelze

považovat za dostačující, když žalovaný pouze uvede, že se neztotožňuje se závěry tohoto výkladového stanoviska, neboť správní uvážení o tom, co je reklamní zařízení a co nikoli, spadá do jeho výlučné diskreční pravomoci. Přezkoumatelná úvaha v sobě musí kromě závěru o tom, zda ve výkladovém stanovisku MMR podaná definice neurčitého pojmu „reklamní zařízení“ odpovídá dikci § 71 odst. 2 stavebního zákona a jak je skutkový stav případu pod tento pojem subsumovatelný (jak již bylo uvedeno v předchozí části tohoto rozsudku), spočívat především v tom, z jakých důvodů se žalovaný s obsahem výkladového stanoviska neztotožnil a které jeho dílčí závěry vzal za správné či nesprávné a proč. Tento požadavek je zesílen skutečností, že se jedná o řízení sankční, a tedy na odůvodnění rozhodnutí o spáchání protiprávního jednání je nutno klást zvýšené požadavky. Výše uvedenému odpovídající úvahu však napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí stavebního úřadu, postrádá. S výše uvedeným úzce souvisí také požadavek na předvídatelnost rozhodování stavebních úřadů (tj. rozhodování skutkově obdobných případů obdobným způsobem), a s ním spjatá zásada zákazu diskriminace. Žalobce nepochybně mohl nabýt na základě veřejně publikovaného stanoviska MMR oprávněné očekávání o způsobu rozhodování stavebních úřadů, neboť Ministerstvo pro místní rozvoj, jakkoli není správním orgánem, který by rozhodnutí stavebních úřadů instančně přezkoumával, s ohledem na oblast své působnosti stavební úřady metodicky vede a tím sjednocuje jejich činnost. Ze všech těchto důvodů nelze považovat za dostačující, aby žalovaný pouze uvedl, že odkaz na výkladové stanovisko MMR považuje ve věci za irelevantní.

Za situace, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval existenci důvodů pro zrušení rozhodnutí žalovaného již v řízení před krajským soudem postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., se z povahy věci k otázce, zda předmětnou PVC plachtu nataženou na protihlukové zvýšené oplocení, lze podřadit pod informační, reklamní a propagační zařízení podle § 71 odst. 2 stavebního zákona (sporné jak v řízení o žalobě, tak nyní v řízení o kasační stížnosti), meritorně vyjádřit nemůže. Pokud totiž soud dospěje k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje a další žalobní námitky již nepřezkoumává (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Za situace, kdy měla být nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného konstatována již v řízení před krajským soudem, musí se uvedený postulát logicky uplatnit i v řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost za důvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty první s. ř. s., rozsudek Krajského soudu v Plzni rozsudkem zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu